

РЕШЕНИЕ

№ 4084

гр. София, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 20.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **635** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.124, ал.1 от ЗДСл. Образувано е по жалба на Т. П. С. срещу Заповед № 8121к-8225 от 29.07.2020г. на министъра на вътрешните работи.

В обстоятелствената част на жалбата са изложени твърдения за процесуална незаконосъобразност на акта. Посочва се, че заповедта е издадена в нарушение на чл.56 АПК, защото първоначално подаденото заявление за преназначаване е било оттеглено от жалбоподателката преди да ѝ бъде връчена заповедта, поради което ответникът е следвало да прекрати производството. Заявлението, с което тя е поискала да бъде преназначена на длъжност „старши експерт“ в сектор „Административен“ в 04-то РУ на СДВР било подадено в резултат на прибързано решение, вследствие на възникнали проблеми на работното ѝ място.

В проведените открити съдебни заседания, жалбоподателката се явява лично и чрез процесуалния си представител адв. Д. П. поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. В представените на 09.06.2022г. писмени бележки са изложени съображения за основателността на оспорването, като се акцентира върху обстоятелството, че жалбоподателката е била подлагана от прекия си началник на системен натиск и унижение на работното място, което е довело до подаване на заявлението за преназначаване на друга длъжност. Претендира присъждане и на направените в процеса разноски.

Ответникът – министър на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител

юрк. Т. Ц., оспорва жалбата, а по същество на спора, моли съдът да я отхвърли като неоснователна, съобразно изложеното в писмени становища от 21.10.2020г. и от 30.05.2022г. Изтъкнато е, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установена следната фактическа обстановка:

Т. П. С. към дата- 29.07.2020г. е изпълнявала длъжността началник сектор „Административен“ към 06-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

Със заявление вх. № 230р-24752/15.07.2020г. до министъра на вътрешните работи, подадено чрез директора на СДВР, жалбоподателката е поискала да бъде преназначена на длъжност „старши експерт“ в сектор „Административен“ към 04-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи.

В съответствие с нейното искане е издадена и оспорената по делото Заповед № 8121К-8225 от 29.07.2020 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.82, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, Т. П. С. е преназначена от длъжност началник сектор „Административен“ към 06-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи, с ранг втори младши, наименование на длъжностното ниво по К. – ръководно ниво 7А, на длъжност „старши експерт“ в сектор „Административен“ към 04-то Районно управление на Столична дирекция на вътрешните работи с ранг втори младши, наименование на длъжностното ниво по К. – експертно ниво 5.

Последвало е подаване на заявление с вх. № 81200-11460/ 03.08.2020 г., до министъра на вътрешните работи, в което Т. П. С. е посочила, че оттегля предходното си заявление и моли на основание чл.56, ал.1 от АПК да бъде прекратено производството по него.

На 05.08.2020г., Т. П. С. е подписала акт за сдане на длъжността началник на сектор „Административен“ в 06-то РУ и е встъпила в длъжност старши експерт в сектор „Административен“ в 04-то РУ на СДВР.

С решение № 1025/18.02.2021г. по адм. дело № 8302/2020г. на АССГ, II-ро отделение, 35 състав е била отхвърлена жалбата на Т. П. С. срещу Заповед № 8121к-8225 от 29.07.2020г. на министъра на вътрешните работи.

С решение № 87/10.01.2022г. по адм. дело № 8235/2021г. на ВАС на РБ, V-то отделение е било отменено решението на АССГ, като делото е върнато за ново разглеждане, което се осъществява в настоящото производство.

В изпълнение на задължителните указания на касационната инстанция в процеса се допуснаха и събраха гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетелите В. П. Б., С. Т. М. и М. В. М..

В показанията си В. П. Б. излага, че е работила заедно с жалбоподателката в сектор „Административен“ в 06-то РУ на СДВР. През лятото на 2020г. Т. П. С. подаде молба за преназначаване в 04-то РУ, което е станало след упражнен натиск от началника на 06-то РУ на СДВР. Свидетелката не е присъствала на разговори между жалбоподателката и началника М. М.. Това, което разказва пред съда, го е чула от Т. П. С., непосредствено след провеждане на такива срещи. Свидетелката обяснява, че

един ден Т. П. С. я помолила да отиде с нея, за да садят цветя в двора пред сградата на 06-то РУ, като ѝ обяснила, че това я е накарал да го върши началникът. Т. П. С. казала на свидетелката също, че началникът на 06-то РУ я е карал да мие мъжката тоалетна и тя я е видяла да се запътва с шише белина към тоалетната. Чула е, че ако Т. П. С. не напусне 06-то РУ, ще я изпрати да продава на пазара. Свидетелката изрично казва, че никога не е присъствала на разговор между жалбоподателката и началника М., при който той да я е принуждавал да напусне работа.

Свидетелят С. Т. М. в своите показания обяснява, че Т. П. С. е подала молба през лятото на 2020 г. да бъде преназначена на работа в 04-то РУ, защото ѝ е бил упражняван натиск от прекия ѝ началник. Тя му е разказвала за ситуации и събития, в продължение на около четири месеца, как началникът я е карал да върши неща, които не ѝ влизат в трудовите задължения, като например да сади цветя, да чисти тоалетните и много други такива. С. Т. М. не я придружавал до работното място и не е бил свидетел на нейни разговори с началника ѝ. Имало е периоди, в които началникът се е държал нормално с нея. После пак е започвал да настоява да напуска работа. Заплашвал я, че ще я изпрати на пазара да продава краставици. Вечерта говорили да не подава молба за преместване, но на другия ден не е издържала и е подала такава молба. Преместването станало в рамките на една седмица. Тя съжалявала, че си е подала молбата за преместване и че се е поддала на натиска. Проблемите на Т. П. С. започнали откакто нейният началник встъпил в длъжност. Почти всеки ден плачела и ходела с нежелание на работа. Тя се уплашила от началника си и затова е подала молбата за преназначение. След като се консултирала с адвокат разбрала, че може да си оттегли молбата и да си отстоява правата.

Свидетелят М. В. М. е бил през 2020г. началник на 06-то РУ на СДВР, където Т. П. С. е изпълнявала длъжността началник сектор „Административен“. Той излага, че не е упражнявал никаква принуда спрямо жалбоподателката да подаде молба за преназначаване на длъжност в 04-то РУ на СДВР. За периода 13.07.2020г.-24.07.2020 г. той не е бил на работа, защото е ползвал платен годишен отпуск. Както заявлението ѝ за първоначалното преназначаване, така и последващите заявления не са му били докладвани и той не е изразявал никакво становище по повод тези нейни молби, нито положително, нито отрицателно. Твърди, че не е упражнявал натиск по отношение на Т. С. и отрича изцяло нейните твърдения, че я е карал да сади цветя и да почиства мъжките тоалетни. С нея се е виждал по повод доклада на пощата, който тя извършвала, имали са ежедневно обсъждане на текущата работа. Не е упражнявал никаква принуда, натиск или лошо отношение спрямо нея. Изявленията, които тя е направила в съдебното заседание на 25.03.2022г. за него били необясними. Общата им съвместна работа продължила от м. септември 2019 г. до м. юли 2020 г.

В обясненията, дадени по реда на чл.176 ГПК, Т. П. С. казва, че е подала заявление за преназначаване на длъжност в 04-то РУ на СДВР през месец юли 2020 година под натиск, който ѝ е бил оказан от началника на 06-то РУ. Той ѝ казал да си търси нова работа и че не може да бъде част от неговия екип. В периода м.01.2020г.- м.06.2020г., той непрекъснато ѝ казвал, че не е за тази длъжност, че не става за нея и че за тази длъжност трябва здрава ръка. Веднъж я накарал да измие мъжката тоалетна, което тя направила. Била под непрекъснат психически тормоз, защото той ѝ се заканвал, че ще я уволни и ще я изпрати на пазара в „Л.“ да продава краставици. Хвърлял химикалки по нея, като накрая началникът ѝ казал, че не иска да я вижда и вече да не му докладва пощата. При извършване на междинната ѝ оценка през 2020 година, тя не е

присъствала, като е била накарана да подпише същата, но тя отказала. Не е информирала висшестоящите органи и инспектората на МВР за оказвания ѝ натиск. Искала да си оттегли заявлението за преназначаване, но тогава началникът на Об-то РУ започнал да ѝ крещи, като ѝ казал: „Коя си ти, за да не искаш да бъдеш преназначавана? Отивай, отивай да подписваш в 04-то РУ, защото съм ти намерил работа с връзки“.

Предвид установеното от фактическа страна, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град обосновава следните правни изводи:

Оспорва се подлежащ на контрол индивидуален административен акт по чл.21, ал.1 АПК, от надлежна страна, за която е налице и интерес от отмяната му. Жалбата е подадена в преклузивния 14 дневен срок, считано от 05.08.2020г. и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Атакуваната Заповед № 8121к-8225 от 29.07.2020г. е издадена от компетентен административен орган – министър на вътрешните работи. Съгласно чл.158, т.5 ЗМВР министърът на вътрешните работи преназначава държавните служители от висши ръководни и ръководни длъжности на изпълнителски длъжности. Жалбоподателката е преназначена от ръководна длъжност- началник на сектор „Административен“ на изпълнителска длъжност - „старши експерт“ в сектор „Административен“, поради подадено от нея искане в този смисъл.

Заповедта е мотивирана по см. на чл.59 ал.2 от АПК, доколкото съдържа фактически и правни основания за издаването си. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновава е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висящия съдебен процес.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издаденото решение /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

В ЗДСл. няма специално регламентирана процедура преди да издаде заповедта за преназначаване в същата администрация, органът да уведомява служителя, нито пък има задължение преди да пристъпи към издаване на заповедта да обсъжда неговите доводи и възраженията, както и да събира доказателства по негово искане. Изключение е предвидено единствено при ангажирането на дисциплинарната отговорност на служителя, но настоящото производство не е с такъв предмет.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателката, че ответникът е следвало да прекрати административното производство при условията на чл.56, ал.1 от АПК. Заповедта е издадена на 29.07.2020г., а молбата за оттегляне на заявлението за преназначаване е подадена до министъра на вътрешните работи на 03.08.2020г. Актът е издаден, след като органът е бил сезиран от Т. П. С. с искането за преназначаване и преди депозиране на заявлението за оттеглянето му. След като административното

производство е приключило с постановяването на административен акт, то не може да бъде прекратено впоследствие, по искане на страната, която го е инициирала. Хипотезата на чл.56, ал.1 от АПК би била изпълнена в случай например, че заповедта беше издадена на 04.08.2020г. или на всяка друга последваща заявление вх. № 81200-11460/ 03.08.2020г. дата. Противно на разбирането на оспорвания, връчването на акта на неговия адресат има значение за срочността при упражняване на правото на обжалване, но не и за приключване на административното производство пред съответния орган. Административен акт може да бъде преразгледан от органа / оттеглен, отменен или изменен/ при условията на чл.91, ал.1 от АПК, но настоящата хипотеза не е такава и тази процедура е неприложима, защото на първо място няма подадена жалба по реда на глава шеста от АПК и на второ място, заповедта на министъра не подлежи на оспорване по административен ред /чл.82, ал.1, т.2 от АПК/. Обжалваната заповед е издадена в съответствие с приложимата материално-правна разпоредба на чл.82, ал.1 от ЗДСл, съгласно която „държавен служител може да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване и е изразил предварително писмено съгласие за заемането ѝ“.

В настоящия случай са изпълнени тези визирани от законодателя предпоставки, тъй като Т. П. С. писмено е извила желание да вземе длъжността „старши експерт“ в сектор „Административен“ към 04-то РУ на СДВР.

Воляизявлението на жалбоподателката от 15.07.2020г., материализирано в писмена молба вх. № 230р-24752/15.07.2020г. е валидно дадено. Воляизявлението се състои от две части: воля и изявление. Волята е вътрешно психологическо преживяване, което се осъществява у човека, а изявлението е външното обективизиране на волята. Мотивите са част от вътрешния процес по формиране на волята и порокът в мотивите може да опорочи действителността на изявлението само в предвидените от закона случаи /например, чл.226, ал.2 от ЗЗД, когато мотивът противоречи на императивни норми или на добрите нрави/. Настоящият случай не е такъв. Съгласието на Т. П. С. да бъде преназначена на длъжност „старши експерт“ в сектор „Административен“ в 04-то РУ на СДВР е действително. Не се касае за неправилно формирана воля, поради въздействието на външни фактори, които да я деформират. Основанията, при които едностранното воляизявление ще страда от порок и ще се санкционира от закона, като нищожно или унищожено са законово регламентирани в чл.27-чл.35 във вр. чл.44 ЗЗД. Конкретно принудата /заплашването/ по см. на чл.30 ЗЗД предполага възбуждане на основателен страх от засягане на лични или на близки на жалбоподателката блага и интереси. Заплаха към Т. П. С. обаче не е била отправяна от никого. При извършване на воляизявлението за съгласие, тя се е ръководела изцяло от свои вътрешни представи, желания, очаквания. Действително всеки човек изпитва безпокойство от евентуално загубване на работата си и оставане без доходи, доколкото това са базисни потребности, свързани със самото материално съществуване на личността и това може да го мотивира да даде съгласие за преназначаване на друга длъжност, макар и по-ниска по степен. Законодателят има предвид обаче случаите, когато това поведение е израз и резултат от оказана психическа принуда и въздействие, а не на свободна воля на служителя, както е в случая.

При формиране на тези свои изводи, съдът не кредитира изявленията на лицата В. П. Б. и С. Т. М., че спрямо жалбоподателката е бил оказван

натиск и принуда от М. М.. Нито един от свидетелите не е бил очевиден и не е присъствал на проведени разговори между Т. П. С. и нейният пряк началник, а двамата преразказват случки и събития, които са им били предадени от самата жалбоподателка. Лицата нямат преки и непосредствени впечатления от работните взаимоотношения между Т. П. С. и началника на Об-то РУ на СДВР. Освен това С. Т. М. е лице, което живее на съпругески начала с жалбоподателката, поради което житейски и субективно погледнато, няма как този свидетел да е обективен и безпристрастен при даване на показания. За да се даде вяра на сведенията на тези две лица е необходимо те да възпроизведат относими факти от обективната действителност, които са възприели лично, а не да са били опосредени от представите на самата жалбоподателка.

Заповедта е издадена от министъра на вътрешните работи при условията на обвързана компетентност и не е осъществен порока по чл.146, т.5 от АПК.

Предвид гореизложеното съдът заключава, че кумулативно са налице юридическите факти - елементи от правопораждащия фактически състав по чл.82, ал.1 от ЗДСл, с които правната норма свързва издаването на заповед за преназначаване на държавния служител в същата администрация. Жалбата е неоснователна, тъй като актът е законосъобразен на всички обсъдени и разгледани основания по чл.146 АПК.

При този изход на спора искането на представителя на ответника юрк. Т. Ц. за присъждане на направените по делото разноски за възнаграждение на юрисконсулт се явява основателно, съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.3 от АПК и чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и с оглед фактическата и правна сложност на делото, размерът на възнаграждението следва да се определи на 100.00 лева.

Така мотивиран, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- град**, II-ро отделение, 22 състав на основание чл.172, ал.2 АПК

Р Е Ш И

:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. П. С. срещу *Заповед № 8121к-8225 от 29.07.2020г.* на министъра на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Т. П. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Министерство на вътрешните работи с адрес: [населено място], ул. „6-ти септември“ № 29 сумата от 100.00 /сто/ лева на основание чл.143, ал.3 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от получаване на съобщенията до страните за неговото постановяване.

Съдия: